

Arrest

nr. 120 842 van 18 maart 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M. F. (...), bent een twintigjarige Afghaanse jongeman van Tadjiek-origine. U bent geboren in het dorp Deh Dushanbe gelegen nabij de stad Puli Alam, die op zijn beurt de hoofdstad van de provincie Logar is. U ging naar school tot de tweede klas. Hierna werd het te onveilig om uw studies verder te zetten. Om problemen te vermijden, besliste uw vader dat u niet meer naar school kon gaan. U volgde anderhalf jaar koran-studies. Twee jaar voor uw vertrek begon u een job bij een lokale kruidenierswinkel. U deed dit tot voor uw vlucht uit Afghanistan.

Uw problemen begonnen toen op een vrijdag de zoon van uw moeders stiefmoeder van moederszijde, Noorullah genaamd, samen met een onbekend persoon bij u aanklopte. Hij praatte over jihad en zei dat u uw steentje moest bijdragen. Toen uw vader opmerkte dat dit onmogelijk was omdat u nog nooit een wapen in uw handen had gehad, begonnen ze te lachen. Ze verwachtten namelijk van u dat u nachtbrieven rondroeg in het dorp samen met Mullah Hashem zijn zoon. Voor dit gesprek had u geen idee dat Noorullah en de zoon van Mullah Hashem taliban-leden waren. Jullie durfden niet te weigeren.

Twee dagen later kwam de zoon van Mullah Hashem u 's nachts oppikken. De zoon van Mullah Hashem reed op een motorfiets en hield de brieven bij. Als jullie in de nabijheid van het geïsoleerde huis kwamen, stopte hij, overhandigde de brief en vertelde waar u hem moest dropen. Die nacht verdeelden jullie vier brieven. Een week later kwam de zoon van Mullah Hashem u opnieuw oppikken. Dit keer dropten jullie drie nachtbrieven en drie dreigbrieven. U kende het verschil door de uitleg van de zoon van Mullah Hashem. U hield één van de brieven bij u om die te laten vertalen.

Twee dagen later was u aan het werk in de shop toen u Fahim hoorde zeggen dat Mullah Hashems zoon opgepakt was door de politie omwille van de dreigbrieven. U kreeg schrik en ging naar huis. Toen u de situatie uitlegde aan uw vader gebood hij u om naar uw oom in de stad Puli Alam te gaan tot alles duidelijk werd. Die nacht kwamen Noorullah en enkele taliban-leden bij u thuis langs. Ze beschuldigden u van Mullah Hashem zijn zoon verraden te hebben. Uw vader repliceerde dat u was weggelopen uit angst voor de politie. De taliban geloofden dit niet en zeiden dat hij schrik had van de taliban omdat u de zoon van Mullah Hashem verklikt had bij de politie. De volgende morgen kwam de politie langs. Zij waren ook op zoek naar u omdat Mullah Hashem u bij hen verraden had. De politie liet een arrestatiebevel achter bij uw vader. Die nacht kwamen de taliban opnieuw langs. Ze vroegen naar u. Uw vader trad in discussie met hen waarop ze uw vader meenamen naar een onbekende bestemming. Uw vader is nog altijd vermist. Uw neef adviseerde u het land te verlaten. Hij zou zorgen voor uw moeder, uw broer en uw zussen. U had nog éénmaal contact met uw familie in Pakistan en éénmaal in België.

U ontvluchtte Afghanistan begin juni 2013 en kwam aan in België op 1 juli 2013 waar u de volgende dag op 2 juli 2013 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest gedood te worden door de taliban.

U legt geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielverzoek.

B. Motivering

*Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.** U legt bovendien geen enkel bewijsstuk voor dat uw asielverzoek zou kunnen ondersteunen.*

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het weinig waarschijnlijk is dat Noorullah u zou uitkiezen om samen met de zoon van Mullah Hashem nachtbrieven rond te delen.** Zo verklaarde u dat hij u vroeg om dit te doen omdat u van dezelfde stam bent en met hem verwant bent (CGVS p. 13) en omdat hij u kende (CGVS p. 14). Nochtans had u eerder verklaard dat uw familie niet veel contact had met Noorullah en dat jullie elkaar enkel begroetten op huwelijksfeesten en begrafenissen (CGVS p. 13). Met de zoon van Mullah Hashem had u zelfs helemaal geen contact (CGVS p. 12). **Met andere woorden zij kenden u niet goed genoeg om te kunnen inschatten hoe u zou reageren op een voorstel tot samenwerking met de taliban.** Bovendien had u verklaard dat de taliban in uw regio in het geheim opereren (CGVS p. 18). U kon bijvoorbeeld niet zeggen wie taliban was in uw dorp en wie niet aangezien ze overdag een gewone job uitoefenden en 's nachts taliban werden (CGVS p. 18). U vermoedde dat ze hun activiteiten voor de taliban geheim hielden uit vrees dat ze gearresteerd zouden worden door de autoriteiten (CGVS p. 18). Ook van de zoon van Mullah Hashem en van uw eigen familie-lid Noorullah wist u niet dat ze taliban-leden waren (CGVS p. 13 en 16). **Men kan zich dan

ook de vraag stellen waarom Noorullah en de zoon van Mullah Hashem u zouden uitkiezen om nachtbrieven rond te delen. U had immers geen noemenswaardige contacten met hen (CGVS p. 13), ze konden dus moeilijk inschatten hoe u zou reageren op hun voorstel, en door u de vraag te stellen om samen te werken gaven ze zich bloot als taliban-leden. Iets wat in het dorp blijkbaar absoluut vermeden werd gelet op het feit dat u van geen enkele dorpeeling wist of hij al dan niet een taliban-lid was (CGVS p. 18). **Als men dan kijkt naar de reden waarom Noorullah en de zoon van Mullah Hashem zich blootgeven als taliban-leden wordt het nog ongeloofwaardiger.** U verklaarde dat u gevraagd werd samen om samen met Mullah Hashem nachtbrieven rond te delen. Uw taak beperkte zich tot afstappen van de motorfiets, de brief droppen bij het huis en terug op de motorfiets stappen (CGVS p. 14). **Het is dan ook weinig geloofwaardig dat Noorullah en de zoon van Mullah Hashem de relatieve veiligheid die hun anonimiteit als taliban –lid biedt, zomaar te grabbel zouden gooien om u dergelijk onbeduidend werk aan te bieden.** Zeker als men weet dat u voordien niet echt contact had met Noorullah behalve elkaar begroeten op huwelijksfeesten en begrafenissen en u zelfs helemaal geen contact had met de zoon van Mullah Hashem (CGVS p. 12 en 13). **Met dit in het achterhoofd lijkt het dan ook weinig waarschijnlijk dat de zoon van Mullah Hashem en Noorullah geen betere kandidaten vinden van wie ze zeker weten dat ze te vertrouwen zijn.**

Daarnaast vertoont u een grondig gebrek aan interesse in de ontwikkelingen van uw eigen problemen wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnt. Uit uw verklaringen blijkt dat u na uw vlucht tot tweemaal toe contact heeft gehad met uw familie (CGVS p. 8 en 9). **Op zich dus voldoende mogelijkheden om te informeren of uw familie nog getroffen werd door uw problemen na uw vertrek uit Afghanistan. Het is dan ook vreemd dat u niet weet of uw familie nog lastiggevalen is na uw vertrek.** Als u deze vraag wordt gesteld, antwoordt u dat u het niet weet. Als u daarna gevraagd wordt of u het gevraagd heeft toen u de kans had, antwoordt u met de vraag aan wie u het dan wel had moeten vragen (CGVS p. 19)? Uw excuus dat het telefoontje in Pakistan zeer kort was (CGVS p. 8) en dat uw neef u tijdens uw telefoongesprek in België enkel vroeg of u aangekomen was (CGVS p. 9), verklaart niet waarom u niet gevraagd heeft naar het welzijn van uw familie. **Van een asielzoeker mag immers een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht, waarbij deze ernstige pogingen dient te ondernemen om voor zichzelf duidelijkheid te scheppen omtrent de kernaspecten van zijn asielrelaas. Dat u dit niet doet ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen.**

U weet ook niet wat er gebeurd is met Noorullah (CGVS p. 11) of met de zoon van Mullah Hashem (CGVS p. 12). Uw neef mocht dan al in Puli Alam verblijven, dit verklaart niet waarom u absoluut niets weet van wat er na uw vertrek gebeurd is met Noorullah en de zoon van Mullah Hashem (CGVS p. 11 en 12). U had immers nog andere familie in het dorp die u of uw familie hierover konden inlichten (CGVS p. 20). **Bovendien zou men kunnen verwachten dat uw familie op één of andere manier tracht te weten te komen waar uw vader is.** U verklaarde dat uw neef enkele mensen had gevraagd of ze uw vader in Puli Alam hebben gezien (CGVS p. 12). **Ten eerste is het een raadsel waarom uw neef ervan uitgaat dat uw vader zich in Puli Alam bevindt maar ten tweede was de meest voor de hand liggende manier om uw vader terug te vinden via Noorullah.** Hij was immers de enige die op de hoogte kon zijn van zijn verblijfplaats. Als u gevraagd werd of uw familie Noorullah gecontacteerd heeft, antwoordt u van niet omdat jullie geen gsm-nummer hadden van Noorullah en omdat uw neef niet in het dorp van Noorullah woonde (CGVS p. 20). Hierbij moet worden opgemerkt dat u niet de vrees van uw neef ten opzichte van Noorullah, die u naar het leven stond en uw vader had ontvoerd, inroept maar de afstand van zijn huis tot het dorp van Noorullah en het feit dat hij geen gsm-nummer heeft. Het hoeft weinig betoog dat de uitleg die u geeft over de reden waarom uw neef Noorullah niet contacteerde weinig overtuigend overkomt gezien het beeld dat u van Noorullah schilderde.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat het weinig logisch is dat de taliban er zomaar zou van uitgaan dat u degene was die de zoon van Mullah Hashem zou verklikt hebben. U had misschien samengewerkt met de zoon van Mullah Hashem maar er waren door uw betrokkenheid bij het rondragen van de nachtbrieven meerdere mensen op de hoogte geraakt van het feit dat de zoon van Mullah Hashem dreigbrieven bezorgde en deel uitmaakte van de taliban. Niet in het minst uw vader. **Het is dan ook opmerkelijk dat bij het eerste bezoek bij u thuis van de taliban na de arrestatie van de zoon van Mullah Hashem uw vader door de taliban meteen uitgesloten wordt van enige verdenking.** De taliban vroegen uw vader immers enkel waar u was en lieten hem verder met rust (CGVS p. 11). **Het is weinig aannemelijk dat de taliban er zomaar van zou uitgaan dat u degene was die de zoon van Mullah Hashem gerapporteerd heeft bij de politie enkel en alleen omdat u brieven ronddeelde samen met Mullah Hashem.** Uw vader was ook op de hoogte van

Mullah Hashems activiteiten en zou in principe dus even verdacht moeten zijn zoals u. Waarom viseerde de taliban enkel u en lieten ze uw vader initieel met rust? Het feit dat uw vader achteraf door hen werd ontvoerd (CGVS p. 11), verandert niks aan deze vaststelling. Ze hadden uw vader immers meegenomen nadat ze opnieuw gevraagd hadden waar u was (CGVS p.11). Het is pas nadat uw vader begon te discussiëren dat de taliban beslisten uw vader mee te nemen (CGVS p. 11). Uw verklaringen raken kant noch wal.

Tenslotte moet nog een kanttekening gemaakt worden bij het feit dat u geen documenten voorlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag. U verklaarde dat u documenten bij had maar dat de smokkelaar ze u afnam (CGVS p. 2). Als u gevraagd wordt welk soort documenten u bij u had voordat de smokkelaar ze van u afnam, blijkt dat een nachtbrief, die u in plaats van te droppen bij een huis had achtergehouden, het enige document was dat uw asielrelaas zou kunnen ondersteunen (CGVS p. 2 en 3). **Dan is het vreemd dat u enkel weet dat het woord jihad in de brief staat maar dat u niet op de hoogte bent van de inhoud van de brief.** Zeker als men weet waarom u de brief had bijgehouden en welke risico's u heeft gelopen om deze brief achter te houden. Had de zoon van Mullah Hashem gezien dat u de brief niet had achtergelaten bij het huis waar het voor voorzien was, had u in de problemen gezeten. U verklaarde dat u de brief had achtergehouden om hem te laten vertalen om te weten wat er in stond (CGVS p. 16). U voegde eraan toe dat u niemand, behalve uw neef die enkele woorden kon lezen, de brief kon laten vertalen omdat ze zouden denken dat u een taliban-lid bent (CGVS p. 16). **Hoewel het weinig waarschijnlijk lijkt dat een dorpeling u ervan zou verdenken een taliban-lid te zijn, aangezien u dan een taliban-lid zou zijn die zijn eigen dreigbrief zou laten vertalen, verklaart dit niet waarom u de brief niet in Pakistan heeft laten vertalen (CGVS p. 17).** Het excuus dat u te verdrietig was omwille van uw vader en er dus niet over nadacht om de brief te laten vertalen, klinkt niet overtuigend. **Het is immers ongeloofwaardig dat u zo'n risico's neemt om een nachtbrief bij te houden met de bedoeling om het te laten vertalen en dan als u alle tijd heeft om dit te doen hier niet aan denkt omdat u te verdrietig zou zijn omwille van wat er gebeurd was met uw vader. Deze brieven waren de aanleiding waarom u Afghanistan heeft moeten verlaten. Men kan dan ook enige interesse verwachten naar de inhoud van deze brieven. Het feit dat u dan de inhoud niet kent, doet twifelen aan het feit of u echt een nachtbrief in uw bezit had.**

De vaststelling dat het weinig geloofwaardig is dat Noorullah u zou uitkiezen om nachtbrieven rond te delen en dat u een gebrek aan interesse vertoont in uw eigen problemen, samen met de vaststelling dat het weinig logisch is dat de taliban er zomaar vanuit zou gaan dat u degene bent die de zoon van Mullah Hashem heeft verklikt en dat u de inhoud niet kent van het enige document (een document die u niet eens voorlegt) die uw asielrelaas zou kunnen ondersteunen, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas. Het spreekt voor zich dat als er geen geloof wordt gehecht aan uw problemen met de taliban hetzelfde geldt voor uw problemen met de autoriteiten die een gevolg zijn van uw problemen met de taliban.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als

voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul complexe zelfmoordaanslagen voorkomen, doch geen "open combat" gevoerd wordt. Naast deze zelfmoordaanslagen is de veiligheid in Kabul betrekkelijk goed. De stad is stevig in handen van de regering. De stad kende in de onderzochte periode gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand. Al deze aanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van (een bepaald deel van) de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder

gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. In het rapport wordt enkel vermeld dat er in de stad Kabul nog steeds "high-profile attacks" plaatsvinden, alsook dat er complexe aanslagen gepleegd worden op specifieke doelwitten. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

U bent immers een ongehuwde gezonde jongeman die Dari spreekt en Pashtu verstaat. Uw geboortedorp ligt betrekkelijk dicht bij de stad Kaboel (zie toegevoegde informatie: administratief dossier) waardoor uw integratie in de stad vergemakkelijkt kan worden door steun van familie en vrienden. Bovendien heeft u al werkervaring achter de rug die ook in Kaboel van pas kan komen (CGVS p. 5).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchterternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidbeginisel, de correcte toepassing van het gebruik der talen en de keuze van een tolk die in staat zou zijn de verklaringen van de asielzoeker rechtstreeks te vertalen naar de taal van de procedure. Verzoeker stelt dat het interview op het Commissariaat-generaal van 28 augustus 2013 werd gevoerd met behulp van een tolk Dari/Engels, terwijl de schriftelijke weergave van het gehoor in het dossier in het Nederlands werd weergegeven. De aangestelde van de verwerende partij heeft aldus zelfstandig de verklaring van de tolk nogmaals uit het Engels naar het Nederlands vertaald en heeft daarbij de Engelse woorden die de tolk bezigde niet altijd goed begrepen, waardoor deze verkeerd vertaald werden en bepaalde verklaringen

van verzoeker verkeerd zijn genoteerd. In die omstandigheden kan het gehoorverslag niet worden beschouwd als een getrouwe weergave van de vragen en antwoorden die werden gegeven tijdens het gehoor. Een aantal verklaringen die de asielzoeker formuleerde en waaraan de verwerende partij veel belang heeft gehecht, werden verkeerd begrepen. Verzoeker werd niet vooraf ingelicht van het feit dat de Nederlandse procedure zonder de aanwezigheid van een tolk die het Nederlands beheerste, zou verlopen. De raadsman van verzoeker wordt evenmin geacht het Engels voldoende te kennen om nota's te nemen en die hem in staat moet stellen het verloop van het gehoor van de hand met het schriftelijk verslag te vergelijken. Bovendien werd het gehoorverslag naderhand niet voorgelezen met het oog op eventuele opmerkingen. Het Engels is in België geen officiële taal. Er kan volgens verzoeker aldus geen bewijskracht worden toegekend aan een gehoor dat in het Nederlands werd geacteerd en dat de trouwe weergave moet zijn van een gehoor dat niet in het Nederlands werd gehouden, waar geen beëdigde tolk verklaringen van de asielzoeker heeft vertaald naar het Nederlands en evenmin een beëdigde vertaler de Engelse vertalingen van de tolk Dari/Engels van het Engels naar het Nederlands heeft vertaald. Zelfs indien de tolk en de verzoekende partij elkaar begrepen, is het duidelijk dat de tolk en de aangestelde van de verwerende partij elkaar tijdens het gehoor niet goed begrepen. Bovendien vertelde de tolk in het Engels wat zij van verzoeker begrepen had, zonder dit letterlijk te vertalen. Het feit dat het gehoor niet is verlopen met behulp van een tolk die van het Dari naar het Nederlands vertaalde, terwijl dergelijke tolken wel degelijk beschikbaar zijn en de raadsman van de asielzoeker hiernaar gevraagd heeft, schendt het zorgvuldigheidsbeginsel. De weigeringsbeslissing steunt dienvolgens ten onrechte op vermeende tegenstrijdigheden en onvolledigheden die de verwerende partij meent te kunnen ontdekken in het gehoorverslag van 28 augustus 2013.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48 van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot de vluchtelingenstatus, betwist verzoeker het motief dat *"het weinig waarschijnlijk is dat Noorullah [hem] zou uitkiezen om samen met de zoon van de vroegere imam Mullah Hasjem nachtbrieven rond te delen."* Verzoeker stelt dat zij immers behoren tot dezelfde stam en familie; dat zij elkaar niet enkel begroeten op huwelijken en begrafenissen maar elkaar ook elke vrijdag in de moskee en ook terloops zagen, ze woonden in hetzelfde dorp en waren beiden erg actief. Dit is aldus verzoeker te wijten aan het verlies van nuances door de dubbele vertaling. De bewering van de verwerende partij dat zij elkaar alleen op huwelijken en begrafenissen zouden ontmoeten, is volgens verzoeker onwaarschijnlijk; verzoeker heeft niet verklaard dat niemand in het dorp wist wie al dan niet behoorde tot de Taliban. Verzoeker heeft enkel verklaard dat hij zelf voor het bewuste bezoek van Noorullah niet wist wie al dan niet behoorde tot de Taliban.

Met betrekking tot het motief dat het initiatief van Noorullah om verzoeker in te schakelen bij het rondbrengen van de nachtbrieven ongeloofwaardig zou zijn omdat zij zich dan zouden blootgeven, stelt verzoeker dat dit precies de wijze is waarop wordt gerekruteerd en een netwerk wordt opgebouwd.

Verzoeker stelt nog dat een opdracht van de Taliban via een familielid die het presenteert als een daad van solidariteit binnen dezelfde stam niet gemakkelijk is. Verder voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing imam Mullah Hasjem wordt verward met zijn zoon.

Met betrekking tot het motief dat verzoeker zich niet op de hoogte heeft gehouden van de verdere ontwikkeling van zijn problemen, stelt verzoeker dat hij nochtans duidelijk heeft uiteengezet dat de twee contacten die hij had dateren van die midden juni 2013 en 1 juni 2013 en hij sindsdien geen mogelijkheid tot contact meer heeft gehad met zijn familie of dorpsgenoten. Het laatste gesprek gebeurde met de telefoon van de mensensmokkelaar ter bevestiging van het feit dat deze zijn opdracht had vervuld. Er wordt dan ook geen rekening gehouden met het feit dat in het gesprek geen ruimte was voor andere onderwerpen.

Ook waar verzoeker wordt verweten dat hij niet weet wat er gebeurd is met Noorullah of met de zoon van Mullah Hasjem, wordt geen rekening gehouden met het feit dat hij geen mogelijkheid tot contact met zijn familie of dorpsgenoten meer heeft gehad.

Met betrekking tot het motief dat het weinig logisch is dat de Taliban er zomaar zou van uitgaan dat verzoeker degene is die de zoon van Mullah Hashem verklikt heeft, terwijl zijn vader niet verdacht werd door de Taliban, stelt verzoeker dat hij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor het feit dat de Taliban hem ten onrechte verdacht; bovendien genoot zijn vader veel aanzien zodat deze niet snel werd verdacht.

Met betrekking tot het niet kunnen voorleggen van documenten ter ondersteuning van de asielaanvraag en het feit dat hij enkel weet dat het woord Jihad in de brieven stond maar niet op de hoogte was van de inhoud van de brief, wijst verzoeker erop dat hij slechts over een elementaire kennis beschikt van de taal waarin de brieven zijn opgesteld en bovendien werd hij in Pakistan door de smokkelaar verplicht elk document met betrekking tot zijn afkomst uit Afghanistan af te geven. Verzoeker stelt tenslotte dat hij een waarachtige angst heeft en aldus moet erkend worden als vluchteling.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 en 48/4 van de vreemdelingenwet omdat de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Verzoeker stelt dat het interne vluchtalternatief met betrekking tot de stad Kabul onjuist is. Naast het feit dat het er nog steeds niet veilig is, zoals onder meer blijkt uit aanslagen op een moskee, is het er onmogelijk een woning of werk te vinden zonder de steun en de solidariteit van familie of kennissen, waarover verzoeker in Kabul niet beschikt.

2.2. Beoordeling

De Raad wijst er vooreerst op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal met betrekking tot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.2.1. Met betrekking tot de vluchtelingenstatus

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad wijst er voorts op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

De asielaanvraag van verzoeker wordt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgewezen omdat verzoekers verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden hebben gevormd tot zijn vertrek uit Afghanistan zo weinig overtuigend zijn en zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo wordt gemotiveerd dat:

- het weinig waarschijnlijk is dat Noorullah verzoeker zou hebben uitgekozen om samen met de zoon van Mullah Hashem nachtbrieven rond te delen. Dit zou aan verzoeker zijn gevraagd omdat hij van

dezelfde stam is en omdat hij aan hem verwant was. Nochtans verklaarde verzoeker dat hij niet veel contact had met Noorullah en dat zij hem enkel begroetten op huwelijksfeesten en begrafenissen. Met de zoon van Mullah Hashem had verzoeker zelfs helemaal geen contact. Aldus wordt geoordeeld dat zij verzoeker niet voldoende kenden om te kunnen inschatten hoe hij zou reageren op een voorstel tot samenwerking met de Taliban. Bovendien heeft verzoeker verklaard dat de Taliban in zijn regio in het geheim opereert. Verzoeker wist bijvoorbeeld niet wie Taliban was in zijn dorp en wie niet, aangezien ze overdag een gewone job uitoefenen en 's nachts Taliban werden. Verder nog wordt er gesteld dat de reden waarom Noorullah en de zoon van Mullah Hashem zich zouden blootgeven als Taliban nog ongeloofwaardiger is. Verzoekers taak beperkte zich immers tot afstappen van de motorfiets, de brief bezorgen bij het huis en weer op de motorfiets stappen. Aldus wordt geoordeeld dat het weinig geloofwaardig is dat Noorullah en de zoon van Mullah Hashem de relatieve veiligheid van hun anonimiteit als Taliban zomaar zouden opgeven om verzoeker dergelijk onbeduidend werk aan te bieden. Het wordt dan ook weinig waarschijnlijk geacht dat de zoon van Mullah Hashem en Noorullah geen betere kandidaten hadden van wie ze zeker wisten dat ze te vertrouwen zijn;

- verzoeker gaf blijk van een gebrek aan interesse in de ontwikkeling van zijn eigen problemen, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondermijnt. Hoewel hij twee maal telefonisch contact had met zijn familie heeft hij hen niet gevraagd of zijn familie nog werd getroffen door zijn problemen na zijn vertrek uit Afghanistan;
- evenmin weet verzoeker wat er is gebeurd met Noorullah of met de zoon van Mullah Hashem. Men zou kunnen verwachten dat verzoekers familie op een of andere manier tracht te weten waar zijn vader is. Noorullah was de enige die op de hoogte kon zijn van de verblijfplaats van verzoekers vader. Op de vraag of zijn familie Noorullah gecontacteerd heeft, antwoordt verzoeker van niet omdat zij geen gsm-nummer hadden van Noorullah en dat zijn neef niet in het dorp van Noorullah woonde. Het wordt merkwaardig bevonden dat niet de vrees van de neef ten opzichte van Noorullah wordt ingeroepen door verzoeker maar de afstand van zijn huis tot het dorp van Noorullah en het feit dat hij geen gsm-nummer heeft. Deze redenen worden dan ook als weinig overtuigend beschouwd gezien het beeld dat verzoeker van Noorullah schetste;
- het is weinig logisch dat de Taliban er zomaar van zou uitgaan dat verzoeker degene is die de zoon van Mullah Hashem heeft verklikt. Er waren immers nog andere mensen op de hoogte van het feit dat de zoon van Mullah Hashem lid was van de Taliban, zoals onder meer verzoekers vader. Bij het eerste bezoek van de Taliban na de arrestatie van de zoon van Mullah Hashem werd verzoekers vader door de Taliban meteen uitgesloten van verdenking. Er was immers geen reden om enkel verzoeker te verdenken;
- verzoeker legt geen documenten voor ter ondersteuning van zijn asielaanvraag. Hij verklaarde dat hij alle documenten van de smokkelaar heeft afgegeven, in het bijzonder een nachtbrief die hij ter ondersteuning van zijn asielaanvraag had meegenomen. Verzoeker kan, behalve het woord "jihad", niets vertellen over de inhoud van de brief. Zo wordt het niet geloofwaardig beschouwd dat verzoeker, die grote risico's heeft gelopen met het achterhouden van de brief, niets over de inhoud ervan zou weten. Verzoeker had de brief ook in Pakistan kunnen laten vertalen.

Waar verzoeker met betrekking tot Noorullah aanvoert dat hij deze niet slechts begroette op huwelijken en begrafenissen maar ook elke vrijdag in de moskee en daarnaast nog terloops, stelt de Raad vast dat deze post factum verklaring niet strookt met de verklaringen zoals deze blijken uit het gehoorverslag. Verzoeker verklaarde immers: *"we hadden enkel greetings met hem toen we hem zagen op huwelijk of begrafenis ofzo we hadden niet veel contact met hem"* (gehoorverslag CGVS, p. 13). De Raad ziet niet in hoe een dergelijke uitdrukkelijke verklaring zou kunnen zijn veroorzaakt door een ongenueanceerde omzetting van het Engels naar het Nederlands. Uit het gehoorverslag blijkt ook dat verzoeker herhaaldelijk stelde dat de Taliban in zijn regio in het geheim opereert en dat de Taliban-leden in zijn dorp hun activiteiten geheim houden (gehoorverslag CGVS p.. 13,16 en 18). Het motief dat het niet aannemelijk is dat de Taliban-leden zich dan ook zo maar zouden blootgeven, wordt door de Raad dan ook behouden.

Waar verzoeker stelt dat hij na zijn twee contacten met zijn familie in juni 2013 en op 1 juni 2013, hij sindsdien, ondanks talrijke pogingen, geen mogelijkheid meer had tot contact en dat hij in het laatste gesprek dat werd gevoerd met de telefoon van de mensensmokkelaar, geen ruimte had voor andere onderwerpen, dient vastgesteld dat verzoeker de mogelijkheid had om via diverse personen of organisaties contact op te nemen zoals bijvoorbeeld de dienst tracing van het Rode Kruis. Evenmin biedt dit een voldoende verklaring waarom verzoeker na zijn aankomst in België niet heeft getracht in contact te komen met zijn familie. Hij toont niet aan dat hij enig initiatief zou hebben genomen om met zijn familie in contact komen. Nochtans is informatie over zijn recente situatie en actuele informatie van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. De Raad is van oordeel dat

de Commissaris-generaal terecht een ernstig gebrek aan interesse heeft vastgesteld met betrekking tot het lot van zijn familie, hetgeen ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Met betrekking tot het feit dat de Taliban aanvankelijk enkel verzoeker verdacht van verraad en zijn vader ongemoeid liet, stelt verzoeker dat zijn vader veel aanzien genoot. De situatie tussen beide bezoeken verschilt echter niet wezenlijk, zodat niet wordt ingezien waarom verzoekers vader de tweede keer alsnog moest worden meegenomen door de Taliban. Hoe dan ook staat dit motief niet op zich, maar dient het gelezen te worden in het licht van de globale evaluatie van verzoekers asielrelaas. Met betrekking tot verzoekers a posteriori verklaring dat hij de brief diende achter te laten in Pakistan, doet zulks geen afbreuk aan het feit dat verzoeker geen enkele duiding kan geven over de inhoud van de brief die hij nochtans had meegenomen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag. Ook het motief dat het niet geloofwaardig wordt geacht dat verzoeker, die grote risico's heeft gelopen met het achterhouden van de brief, niets over de inhoud ervan zou weten. De Raad acht verzoekers verklaringen niet van aard afbreuk te doen aan deze overweging. De Raad acht verzoekers asielrelaas om voorgaande redenen niet aannemelijk of geloofwaardig.

Met betrekking tot het zorgvuldigheidsbeginsel, legt dit beginsel aan de commissaris-generaal op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van stukken van het hele dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen.

Met betrekking tot het feit dat de tolk naar het Engels vertaalde, stelt de Raad vooreerst vast dat uit artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet kan worden afgeleid dat de tolk die de verklaringen van de asielzoeker vertaalt, dit rechtstreeks moet doen naar de taal van de procedure. Artikel 51/4 wordt niet geschonden omdat de tolk Dari zich bediende van een andere taal dan de proceduretaal. Deze wetbepaling regelt immers enkel de taal die wordt gebruikt bij het eigenlijke onderzoek van de asielaanvraag. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. In casu werd verzoekers asieldossiers toegewezen aan de Nederlandse taalrol waardoor de dossierstukken en de bestreden beslissing in het Nederlands dienen opgesteld te worden.

Hoewel het gehoorverslag niet voor akkoord wordt ondertekend door de asielzoeker en evenmin een authentieke akte of een proces verbaal is, geniet dit, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Bovendien werd tijdens het gehoor aan verzoeker uitdrukkelijk gevraagd of hij de tolk begreep en werd er aangegeven dat eventuele problemen gemeld moesten worden. Verzoeker bevestigde op het einde van het gehoor uitdrukkelijk dat hij de tolk goed had begrepen. Waar verzoeker de door zijn raadsman tijdens het gehoor gemaakte bedenkingen bij het taalgebruik en de vertaling herneemt, met name dat de tolk en de aangestelde van de verwerende partij elkaar tijdens het gehoor soms niet begrepen en dat de tolk soms de Engelse woorden die de aangestelde van de verwerende partij niet begreep zelf naar het Nederlands vertaalde, zijn dit blote beweringen die niet worden gestaafd. Het gehoorverslag van het interview geeft op precieze wijze de gegevens van het asielrelaas weer en er kunnen geen aanwijzingen uit worden afgeleid van moeilijkheden die zich zouden hebben voorgedaan. Verzoeker toont dan ook niet aan dat er tijdens het gehoor vertaal of andere communicatieproblemen zouden zijn geweest. Zoals hoger bij de bespreking van de motieven van de bestreden beslissing reeds werd vastgesteld, blijkt niet dat er bij de dubbele vertaling nuances zouden zijn verloren gegaan die zouden nopen tot een andere beoordeling van het asielrelaas. Verzoeker toont ook niet aan dat dit het geval zou zijn.

De Raad bevestigt dan ook de bestreden beslissing en weigert de vluchtelingenstatus.

2.2.2. De subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kan verzoeker zich niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert daarnaast geen elementen aan waaruit zulks alsnog kan blijken.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Met toepassing van artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in

dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, Salah Sheekh t. Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein t. Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, J.H. t. Verenigd Koninkrijk, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan, 17 december 2010, 40).

Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 21, map Landeninformatie), blijkt dat het geweld in de stad Kabul, die via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is, plaatselijk en niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en dat Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker over een veilig en redelijk vluchtalternatief beschikt in Kabul-stad. Verzoeker is een ongehuwde, gezonde jongeman die Dari spreekt Pashtou verstaat (gehoorverslag CGVS, pp. Zes). Zijn geboortedorp ligt betrekkelijk dichtbij de stad Kabul waardoor zijn integratie in de stad vergemakkelijkt kan worden door steun van familie en vrienden. Bovendien heeft verzoeker al werkervaring achter de rug-hij werkte gedurende twee jaar in een winkel, die ook in Kabul van pas kan komen (gehoorverslag CGVS, p.5). Uit de bronnen van het administratief dossier ("COI Focus Afghanistan Veiligheidssituatie Kabul-stad" d.d. 5 september 2013 en "UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" d.d. 6 augustus 2013) blijkt dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is, zodat redelijkerwijze kan worden besloten dat er voor burgers op dit ogenblik in Kabul-stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet bestaat. Verzoeker brengt geen informatie aan die vermag een ander licht te werpen op deze beoordeling.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt niet toegekend.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend veertien door:

dhr. C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT